

fiskeriet skulde lønne sig for dem, og da ty til de endnu ikke med Baadene gjenmemplojede Steder, hvor Sandsynligheden for et rigere Udbytte var størst (det kan vel antages, at man i Reglen ikke forlader Hjemmet for andesteds at søge Erhverv, saalænge Rilden flyder tilstrækkelig hjemme), saa er saa meget vist, at der siden den Tid neppe er gaaet noget Nar hen, uden at der baade her- og derfra er indstrømmet Klager over Aalevaadsfiskeri af Syder og Andre paa saa at sige alle Landets Fjorde; navnlig er Næfjorden bleven hjemløst af en formelig Sværm, hvis Virksomhed, der har fundet Næring ved preussiske Agenter for Opkøb til høje Priser, efter de Beretninger, vi hidtil have kunnet indhente, synes at have medført en betænelig Aftagen af Aalemængden. Fremdeles gives der mindre Fjorde, hvorfra man har berettet, at Brugene af nogle saa Aalevaad i en Tid af 2 à 3 Uger har gjort Ende paa Fiskeriet, i det mindste for et eller flere Nar. Ville vi nu end ikke godkjende Alt, hvad der berettes, som paalideligt, saa kan det ikke nægtes, efter hvad flere af os personlig have erfaret, at det omhandlede Baadfiskeri har tilføjet vore Fjorde en saa stor Skade, at der er al Anledning til at tro, at det er paa høje Tid for Stats- og Lovgivningsmagten i dette Tilfælde at skride ind. Man har derimod anført, at Regjeringen selv i sin Tid, dertil opfordret af den daværende Fiskerikonfulent, har givet Understøttelse til Udbredelse af Aalevaadene udenfor Limfjorden. Vi tro imidlertid, at den dermed kun har gjort største Delen af den fiske Befolkning en daarlig Tjeneste. Kommissionen af 1865 har til Støtte for Ophævelsen af de „laafede Bænde“ m. m. anført det næsten eenstemmig derom udtalte Forslangende af Fiskerne (flere af dem fastholdt dog bestemt Indsigelse), hvem den med Flid endog søgt at sætte sig i Forbindelse med. Det sees imidlertid ikke, hvori de Klæmper og Indskrænkninger, som Forbudet skulde paaføre de Omboende, bestaae; meget mere maa det være et overmaade væsentligt Gode for den „de laafede Bænde“ omboende Befolkning, at den uafbrudt og i Fred kan fortsætte sin Virksomhed uden Frygt for Forstyrrelse af Aalevaadene og for Fiskemængdens Aftagen ved Ingelens Udelæggelse. Kommissionen synes i denne Henseende at have lagt formeget Vægt paa Udtalelser, som — vi vide det af Erfaring — der skal stor Bærfomhed til at bygge paa; og hvormeget Hold der ved denne Lejlighed har været i disse Udtalelser, vil erkjendes af det overvejende Antal, der i de paafølgende Nar fremkom i modsat Retning og gav Anledning til Emanationen af

Lov 25. Marts 1872, der atter optog som „laafede Bænde“, dog kun i Tiden fra 1. Septbr. til 24. Juni: 1) Strækningen fra Hals til Grundene B. for Løgstør og 2) Hjarbæk Bugt S. for Viskund. Denne Begrændsning af Laasningen, der blev vedtaget fornemmelig af Genlynt til Sildefiskeriet, har næsten kun en forsvindende Betydning for Puls-, Bøt- og Ankersnurvaadene, der endnu beholde Raaderum fra 24. Juni til 1. Septbr. — den eneste tjenlige Tid til deres Brug; i Efteraars-, Vinter- og de første Foraarsmaaneder tabes Intet for Fiskerne ved at høre op med denne Fangst. Vi skulle forøvrigt ikke umlade at henvise til Motiverne til Lovforslaget i Rigsdags Tid. f. 1871—72 Till. A Sp. 1501—4; Folkethingets Udvalgs Betænkning Till. B Sp. 455 flg.; og Landsstingets Udv. Betænkning, Till. B Sp. 843 flg.; den Skildring af Stillingen, som her er givet, forekommer os at burde have ført til ganske anderledes gjenemgribende Forholdsregler end dem, som ved Loven paafulgte. De Grunde, der bleve anførte for Lovgivningsmagtens Holdning, navnlig, at man ikke saasnart igjen burde have givne Love, kunne vi ikke finde tilstrækkelige for at blive ved et Standpunkt, der har vist sig saa uholdbart, som det her omhandlede.

Den nysnævnte Lov er den sidst udkomne paa dette Omraade, og idet vi nu hermed slutte den historiske Fremstilling af Lovgivningens Virksomhed i Henseende til Aalevaadene, formene vi os berettigede til af det Anførte at uddrage den Slutning, at Pulsvaadene og vel endnu mere dets Afspøninger Bøt- og Ankervaad bestandig have været ansete for skadelige Redskaber, hvis Brug, forsaavidt denne ikke har været helt forbudt, indtil den seneste Tid har maattet undergives betydelige Indskrænkninger; og fremdeles, at deres Udelukkelse fra visse, saakaldte laafede Bænde er bleven anset som et af de væsentligste Midler til at modvirke deres Skadelighed og til at flikte de modstridende Interesser, som de berøre, imellem.

Vi skulle nu gaa over til at undersøge disse Redskabers Skadelighed, idet en saadan Undersøgelse vil være nødvendig allerede af den Grund, at deres Forvarere i den seneste Tid møde med det Spørgsmaal, hvori egentlig deres Skadelighed bestaaer, og forlange, at man skal vise dem samme, da de ældre Lovbestemmelser intet Tydeligt indeholde derom, men kun give Siemninger tilkjende; ligesom de ej heller finde Tilstrækkeligt anført til Begrundelse af „laafede Bænde“. — Vi skulle nu gjerne indrømme, at Udtalelser, saasom at de ere „alle Menige til stor Skade og Forsang;“ — at „Fiskeriet bliver derved øde til menig Mandes Skade og vore Landes Fordærvelse;“ — at de „al anden Fiskeri stor Skade tilføje;“ „Fiskens Leg og Leje spilbe;“ — „Krat, Krog- og Stangfiskeri forhindre;“ — „de Raagrænsende til Præjudice og deres Fiskeri til største Skade“ o. s. v., ere fremkomne i en Almindelighed, som kunde have nærmere Forklaring nødvendig, ligesom det ej heller har undret os, at man har sagt, at de staa som Udsald, der efter strenge For-